

Arrest

nr. 90 908 van 31 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 mei 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 november 2009 diende de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 28 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest 51 970 van 29 november 2010 verwierp de Raad dit beroep en werden aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 26 april 2011 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 9 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Het betreft de thans bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten A(...) M(...) A(...)
geboren te Mosul, op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Irak
die een asielaanvraag heeft ingediend op 26/04/2011*

“Overwegende dat betrokkene op 09/11/2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 01/12/2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 26/04/2011 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene in het kader van zijn huidige asielaanvraag een geboorteakte voorlegt teneinde aan te tonen dat hij wel degelijk uit Mosul afkomstig is. Overwegende dat betrokkene verklaart niet meer in het bezit te zijn van de enveloppe waarin de geboorteakte zou opgestuurd zijn, waardoor het dan ook onduidelijk is wanneer betrokkene de geboorteakte ontvangen heeft of sinds wanneer hij die in zijn bezit heeft. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van betrokkene op 28/06/2010 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat het CGVS in haar beslissing van oordeel was dat betrokkene wel enige kennis heeft over de stad Mosul maar deze ontoereikend is en onvoldoende doorleefd is voor iemand die beweert zijn hele leven onophoudelijk in deze stad te hebben gewoond. Overwegende dat de RVV in haar arrest van 01/12/2010 het CGVS volgde in haar beslissing. Overwegende dat betrokkene aan de hand van zijn geboorteakte niet kan aantonen dat hij daadwerkelijk tot oktober 2009 in Mosul te hebben gewoond. Overwegende dat de geboorteakte niet van aard is dat ze de eerder genomen weigeringsbeslissingen in positieve zin kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 51/10, tweede lid, 57/6, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De verzoeker beroept zich tevens op een manifeste appreciatiefout.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"Overwegende dat het CGVS in haar beslissing van oordeel was dat betrokkene wel enige kennis heeft over de stad Mosul maar deze ontoereikend is en onvoldoende doorleefd is voor iemand die beweert zijn hele leven onophoudelijk in deze stad te hebben gewoond. Overwegende dat het CGVS in haar beslissing van oordeel was dat er geen geloof kon worden gehecht aan de verklaring van betrokkene gans zijn leven in Mosul woonachtig te zijn geweest en er tot oktober 2009 te hebben verbleven. Overwegende dat de RVV in haar arrest van 01/12/2010 het CGVS volgde in haar beslissing. Overwegende dat betrokkene aan de hand van zijn geboorteakte niet kan aantonen dat hij daadwerkelijk tot oktober 2009 in Mosul te hebben gewoond. Overwegende dat de geboorteakte niet van die aard is dat ze de eerdere genomen weigeringsbeslissing in een positieve zin kan wijzigen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen".

Krachtens het eerder vermeld artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980:

«De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen... ».

Deze bepaling kent de Minister een appreciatiebevoegdheid toe die zich beperkt tot het onderzoek van het nieuwe karakter van de aangehaalde elementen: hij dient na te gaan of de voorgelegde elementen die als nieuw voorgehouden worden, betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure of een nieuw bewijs van een voormalige situatie voorstellen en na te gaan of de vreemdeling niet in staat was om deze elementen ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvraag aan te brengen (Raad van state, arrest nr. 88.870 van 11 juli 2000 , nr. 67.455 van 9 juli 1997 en nr. 101.288 van 29 november 2001; nr. 94.374 van 28 maart 2001 ; nr. 94.499 van 3 april 2001; nr. 104.572 van 12 maart 2002.).

Uw Raad heeft onlangs beoordeeld dat: "De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput...(RW, 1 april 2011 nr. 59.178)"

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende. " (OPDEBEEK, en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

In casu, motiveert verwerende partij op een onafdoende wijze haar weigering om het asielaanvraag in overweging te nemen. Bijgevolg schendt ze artikels 51/8,51/10, tweede lid in fine en 57/ 6,1° van de wet van 15 december 1980.

Daar waar de functie van tegenpartij zich volgens vaste rechtspraak beperkt tot twee cumulatieve onderzoeken:

Nagaan of de voorgelegde elementen die als nieuw voorgehouden worden, betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure of een nieuw bewijs van een voormalige situatie voorstellen

Nagaan of de vreemdeling niet in staat was om deze elementen ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvraag aan te brengen

ondergaat verwerende partij geen enkel van deze onderzoeken en besluit uiteindelijk toch tot een weigering van het nieuw element.

De motivatie van de bestreden beslissing zou volledig verward kunnen worden met een beslissing genomen door het Commissariaat Generaal.

Inderdaad, nadat verwerende partij de beslissing van het CGVS en het arrest van Uw Raad van 1 december 2010 samenvat, gaat verwerende partij na of het nieuw element (de geboorteakte) op deze conclusies een nieuw licht zou kunnen werpen en de asielinstantie tot een nieuw besluit zou kunnen laten komen.

Dit is helemaal niet de bevoegdheid van Dienst vreemdelingenzaken.

Nergens wordt er nagegaan waarom verzoeker deze elementen nu pas neerlegt en of ze een nieuw bewijs van een voormalige situatie zouden kunnen voorstellen of gewoonweg een nieuwe gebeurtenis aantonen.

In die zin begaat tegenpartij een machtsoverschrijding door zich te substitueren aan het Commissariaat generaal. Inderdaad, enkel deze laatste is bevoegd om zich uit te spreken over de invloed van het nieuw element op de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Er werd ook beslist dat : « En tout état de cause, l'Office des Etrangers ne peut estimer que ces documents ne viennent pas rétablir la crédibilité du récit fourni par la requérante lors de sa demande d'asile. La partie défenderesse ne peut se prononcer sur une dimension de la demande d'asile du requérant qui est manifestement étrangère à l'appréciation du caractère nouveau des éléments présentés par le requérant et, partant, étrangère à la compétence du délégué du Ministre de la migration et d'asile en la matière. »(R.V.V. n° 34 924 du 27 novembre 2009)

« En l'espèce, force est de constater, à la lecture de la motivation de l'acte attaqué, que l'analyse faite par la partie défenderesse des éléments produits par la partie requérante à l'appui de sa nouvelle demande, se limite à énoncer que ces éléments ne pourront corroborer les déclarations de la requérante, ni à restaurer les contradictions et incohérences relevées lors des analyses précédentes » (RVV nr. 34 422 van 20 november 2009).

In onderhavig geval, is de motivatie nog beperkter dan in de bestreden beslissing die uitgang gaf tot het arrest van 20 november 2009 en de beslissing vernietigde: plots en op volledige gestereotypeerde wijze, besluit tegenpartij dat "Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt".

Verzoeker is zeker en vast niet in staat om te begrijpen waarom die gegevens niet als nieuw beschouwd kunnen worden.

Bovendien, legt het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Uiteindelijk volhardt de bestreden beslissing dat « Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. »

Door een beslissing te nemen ten aanzien van de subsidiaire beschermingsstatus, heeft verwerende partij de aangehaalde elementen in overweging genomen, evenals de huidige situatie in Irak, en kon na dit onderzoek niet meer artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 toepassen, maar had het dossier moeten overmaken aan het CGVS volgens het artikel 51/10, tweede lid. (Raad van State, arrest n° 88.870 van 11 juillet 2000).

Voor nu de situatie in Mosul verandert en zeker niet in een positieve zin.

Bijgevolg, motiveerde verwerende partij niet afdoende haar beslissing, en werden artikelen 51/8 en 57/6,1°. geschonden en begaat tegenpartij een machtsoverschrijding. Artikel 57/6 bepaalt dat : "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd :

1° om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen"

Volgens UNHCR (advies UNHCR 2 april 2009; <http://www.cbar-bchv.be/Juridische%20Bewijslast%20FR.htm>) gaat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bevoegdheid om enkel vast te stellen of er al dan niet nieuwe elementen zijn te buiten door te evalueren of de nieuwe elementen al dan niet de beoordeling van de asielaanvraag kunnen beïnvloeden. Tijdens de hoorzittingen betreffende de

evaluatie van de nieuwe asielprocedure in de Commissie Binnenlandse Zaken en Administratieve Aangelegenheden van de Senaat op 24 en 31 maart 2009 werden er eveneens opmerkingen gemaakt over de ruime interpretatie door de Dienst Vreemdelingenzaken waarom asielaanvragen niet worden doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Ook in haar opmerkingen betreffende het Wetsontwerp tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft UNHCR haar bekommernis geuit betreffende de beoordeling van nieuwe elementen door de Dienst Vreemdelingenzaken: « L'UNHCR estime que les examens préliminaires devraient couvrir tant les questions de fait que de droit. La notion d'éléments nouveaux devrait être interprétée de manière protectrice, conformément à l'objet et au but de la Convention de 1951. Les faits à l'appui de l'essence de la demande qui pourraient contribuer à la révision de la décision antérieure devraient en général être considérés comme des éléments nouveaux. »

Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés au sujet de l'avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et du projet de loi réformant le Conseil d'Etat et instituant un Conseil du Contentieux des Etrangers, 3 février 2006, p. 16.

Verzoeker brengt een nieuw bewijs van een voormalige situatie bij en kon dit geboorteakte niet vroeger neerleggen. Door dit nieuw karakter niet eens te bespreken en bijgevolg niet in te zien, schendt verwerende partij de in het middel geïndiceerde rechtsbepalingen.

Bijgevolg van deze beslissing, zal verzoeker terug naar Irak gestuurd worden wat een schending van artikel 3 EVRM zal uitmaken. Verzoeker zal terug naar Mosul gestuurd worden wat een onbetwist een oorlogsgebied uitmaakt."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepaling verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, RvS 24 februari 2005, nr. 141.180). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft *in casu* duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure alsook dat de verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bespreekt hiertoe alle gegevens die de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag heeft aangehaald als zijnde nieuwe gegevens, zijnde de geboorteakte waarmee de verzoeker wil aantonen dat hij wel degelijk afkomstig is van Mosul.

De verzoeker die in het middel onder meer stelt dat de verweerder de beslissing van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad samenvat en dat hij daarna nagaat of deze geboorteakte een nieuw licht kan werpen op de conclusies van de commissaris-generaal en de Raad, is onmiskenbaar op de hoogte van de concrete motieven van de bestreden beslissing. In elk geval maakt de verzoeker niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De loutere stelling van de verzoeker dat hij zeker en vast niet in staat is om te begrijpen waarom de gegevens niet als nieuw kunnen worden beschouwd, kan uiteraard niet volstaan om een schending van de formele motiveringsplicht aan te tonen. Bovendien blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing geenszins dat "*plots en op volledig gestereotypeerde wijze*" besloten wordt dat "*de betrokken geen nieuwe gegevens naar voren brengt*". Zoals de verzoeker immers zelf hogerop in de uitwerking van zijn middel aangeeft, wordt in de bestreden beslissing weergegeven op welke gronden de commissaris-generaal en de Raad van oordeel waren dat aan de

verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus moesten worden geweigerd en wordt tevens geoordeeld dat de door de verzoeker bijgebrachte geboorteakte niet van aard is dat zij een nieuw licht kan werpen op deze conclusies. De verweerder motiveert tevens dat *“de betrokkene aan de hand van zijn geboorteakte niet kan aantonen dat hij daadwerkelijk tot oktober 2009 in Mosul (heeft) gewoond”*. De bestreden beslissing bevat dan ook een concrete, op de individuele aanvraag van de verzoeker betrokken motivering en is geenszins stereotiep te noemen.

Wat de verwijzing naar het arrest nr. 34 924 van de Raad van 27 november 2009 betreft, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet aantoont dat de feitelijke situatie die heeft geleid tot dit arrest van de Raad identiek is aan de situatie in de thans voorliggende zaak en dat arresten in de continentale rechtstraditie hoe dan ook geen precedentswaarde hebben zodat de verzoeker zich er *in casu* niet dienstig op kan beroepen om een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing aan te tonen.

De verzoeker maakt de schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, niet aannemelijk.

3.3. Uit het betoog van de verzoeker kan worden opgemaakt dat zijn grieven in wezen gestoeld zijn op een schending van de materiële motiveringplicht. Hierbij dient benadrukt dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag betreffen, genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt aangegeven. Het onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
 - betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
 - relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.4. De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat nergens wordt nagegaan waarom hij zijn geboorteakte nu pas neerlegt. De bestreden beslissing vermeldt hieromtrent immers het volgende: *“Overwegende dat betrokkene een geboorteakte voorlegt teneinde aan te tonen dat hij wel degelijk uit Mosul afkomstig is. Overwegende dat betrokken verklaart niet meer in het bezit te zijn van de enveloppe waarin de geboorteakte zou opgestuurd zijn, waardoor het dan ook onduidelijk is wanneer betrokkene de geboorteakte ontvangen heeft of sinds wanneer hij die in zijn bezit heeft.”* Deze vaststellingen zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. Meer bepaald blijkt uit het gehoorverslag d.d. 29 april 2011 dat de verzoeker ten overstaan van de diensten van de verweerder de volgende verklaring aflegde met betrekking tot zijn geboorteakte: *“Ik leg u mijn originele geboorteakte voor. Daarmee wens ik te bewijzen dat ik wel degelijk uit Mosul, Irak, afkomstig ben. In mijn negatieve beslissing eerder geloofde men mijn afkomst niet. Dit wens ik heden te weerleggen. Ik ontving mijn geboorteakte met de post van mijn familie maar ik heb de enveloppe helaas niet meer. De akte werd opgesteld in 2006”* (administratief dossier, gehoorverslag d.d. 29 april 2011, vraag 37, zoals door de verzoeker ondertekend). De kritiek van de verzoeker is ongegrond.

3.5. Waar de verzoeker stelt dat de verweerder machtsoverschrijding begaat aangezien hij niet bevoegd is om zich uit te spreken over de invloed van een nieuw element op de geloofwaardigheid van het asielrelaas, dient er op te worden gewezen dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch dat deze bepaling niet uitsluit dat de verweerder de relevantie van de bijgebrachte stukken onderzoekt. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Wat het *prima facie* oordeel omtrent de relevantie van de door de aanvrager aangebrachte elementen betreft, wijst de Raad er op dat de verweerder bij de beoordeling van de als nieuw aangevoerde gegevens ook kan nagaan of ze nieuw zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Voorts dient erop te worden gewezen dat de verzoeker ten overstaan van diensten van de verweerder expliciet verklaard heeft dat hij zijn geboorteakte voorlegde om te bewijzen dat hij wel degelijk uit Mosul afkomstig is, dat men in de eerdere negatieve beslissing zijn afkomst niet geloofde en dat hij dit met deze geboorteakte wenst te weerleggen (administratief dossier, gehoorverslag d.d. 29 april 2009, zoals door de verzoeker ondertekend). Hierbij dient erop te worden gewezen dat een stuk dat er enkel toe strekt al bij de eerste asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven en/of de weigeringsmotieven van deze eerste aanvraag te weerleggen, geen nieuwe gegevens bevat in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187 209). De gemachtigde van de staatssecretaris ging *in casu* dan ook geenszins kennelijk onredelijk te werk door in

het kader van zijn *prima facie* beoordeling te besluiten dat de verzoeker met zijn geboorteakte niet kan aantonen dat hij tot oktober 2009 in Mosul heeft gewoond, dat de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij gans zijn leven in Mosul heeft gewoond, dat de Raad in zijn arrest deze beslissing volgde en dat de geboorteakte niet van aard is om deze eerdere wegeringsbeslissingen in positieve zin te kunnen wijzingen. De Raad merkt op dat de verzoeker geen enkele concrete poging onderneemt om deze vaststellingen die overeenstemmen met de stukken van het administratief dossier en pertinent zijn, te ontcrachten. Door te verwijzen naar het advies van het UNHCR van 2 april 2009, naar de besprekingen omtrent de nieuwe asielpcedure in de Commissie Binnenlandse Zaken en Administratieve Aangelegenheden in de Senaat en de algemene opmerkingen d.d. 3 februari 2006 van het Hoog Commissariaat der Verenigde Naties voor Vluchtelingen bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet, zonder deze enigszins te betrekken op zijn concreet geval, toont de verzoeker *in casu* geen machtsoverschrijding aan.

3.6. Waar de verzoeker stelt dat hij een nieuw bewijs bijbrengt van een voormalige situatie en dat hij de geboorteakte niet eerder kon voorleggen, beperkt hij zich tot loutere beweringen waarbij niet de minste poging wordt ondernomen om deze bewering te staven met enig concreet element. De verzoeker verduidelijkt ook nergens op welke wijze zijn geboorteakte een bewijs zou uitmaken, noch van welke voormalige situatie zij een bewijs zou vormen. Bovendien blijkt uit de bespreking hierboven, dat in de bestreden beslissing wel degelijk het nieuw karakter, in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, van de door verzoeker bijgebrachte geboorteakte wordt besproken. De Raad wijst er op dat de geboorteakte die de verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht weliswaar "nieuw" kan zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verweerder, maar dat de verzoeker niet aantoonst dat dit stuk betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat de verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielpcedure is op zich onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156). De verzoeker maakt met zijn vaag en niet concreet onderbouwd betoog dan ook geenszins aannemelijk dat zijn geboorteakte een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Op dit punt is de kritiek van de verzoeker onvoldoende duidelijk en concreet om de wettigheid van de bestreden beslissing in het gedrang te brengen.

3.7. De verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat de verweerder een beslissing heeft genomen ten aanzien van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij de aangehaalde elementen en de huidige situatie in Irak in overweging heeft genomen. De verzoeker voert in dit kader een schending van de artikelen 51/8 en 57/6, 1° van de vreemdelingenwet en machtsoverschrijding aan.

Artikel 57/6, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd :

1° om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigering toe te kennen;"

Zoals reeds hoger besproken, heeft de verweerder immers op basis van juiste en pertinente motieven geoordeeld dat de verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht omdat hij met zijn geboorteakte de eerder genomen wegeringsbeslissingen die gegrond zijn op de ongeloofwaardigheid van het feit dat hij tot oktober 2009 in Mosul zou hebben gewoond, niet in positieve zin kan wijzigen, zodat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen. De verzoeker verduidelijkt op geen enkele wijze hoe uit de bestreden beslissing zou blijken dat de huidige situatie in Irak in overweging werd genomen noch licht hij toe op welke wijze de verweerder uitspraak zou hebben gedaan over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. De verzoeker is bovendien uiterst vaag waar hij stelt dat *"de aangehaalde elementen"* in overweging worden genomen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat nergens uitspraak wordt gedaan over de huidige situatie in Irak en dat ook niet werd besloten om aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. De verweerder heeft zich *in casu* beperkt tot de vaststelling dat de verzoeker *"geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure"* en *"geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op*

ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980” en heeft op goede gronden besloten om de tweede asielaanvraag van de verzoeker niet in overweging te nemen. Er ligt dan ook geen schending voor van artikel 57/6, 1° van de vreemdelingenwet, noch is er sprake van machtsoverschrijding.

3.8. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat *in casu* geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werd aangetoond.

3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals blijkt uit de voormelde bespreking van de aangevoerde schendingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing niet zorgvuldig zou voorbereiden of zich zou gebaseerd hebben op incorrecte feiten. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een “manifeste appreciatiefout” aangetoond.

3.10. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet betreft, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. *In casu* heeft de verzoeker geen kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aangetoond. De gemachtigde van de staatssecretaris kan en mag zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals reeds aangegeven onder punt 3.3. is hij hiertoe immers niet bevoegd en ligt de exclusieve bevoegdheid ter zake bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet hebben dan ook geen uitstaans met de bestreden beslissing zodat de verzoeker zich *in casu* niet dienstig kan beroepen op de schending van deze bepalingen.

3.11. Waar de verzoeker artikel 51/10, tweede lid van de vreemdelingenwet geschonden acht wegens een niet afdoende motivering van de weigering tot in overwegingname van zijn tweede asielaanvraag en waar hij stelt dat de verweerder zich bij het niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag heeft uitgesproken omtrent de subsidiaire beschermingsstatus en de situatie in Irak terwijl hij deze bevoegdheid niet heeft en hij verzoekers dossier conform artikel 51/10 van de vreemdelingenwet had moeten overmaken aan de commissaris-generaal, dient te worden opgemerkt dat de kritiek van de verzoeker berust op een foutieve inschatting van de draagwijdte van artikel 51/10 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/10 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde neemt de asielaanvraag die ingediend werd bij de in artikel 50, eerste lid, bedoelde overheden in ontvangst en neemt een verklaring af van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en verstrekt de vreemdeling een vragenlijst waarin hij uitgenodigd wordt om de redenen uiteen te zetten die hem ertoe aanzetten om een asielaanvraag in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt. Deze verklaring moet worden ondertekend door de vreemdeling. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen. Deze verklaring wordt onmiddellijk overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tegelijkertijd stelt de minister of zijn gemachtigde vast of de vreemdeling regelmatig in het Rijk verblijft of niet.”

Dit wetsartikel handelt over het opnemen van de verklaringen van een vreemdeling die om internationale bescherming verzoekt en legt dus geen motiveringsplicht op aan de gemachtigde van de staatssecretaris wanneer hij weigert een herhaalde asielaanvraag in overweging te nemen, in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Bovendien houdt deze bepaling slechts in dat de minister of zijn gemachtigde de verklaringen van de vreemdeling die een asielaanvraag heeft ingediend, onmiddellijk dient over te maken aan de commissaris-generaal. Hieruit kan dan ook geen verplichting worden afgeleid om het asieldossier aan de commissaris-generaal over te maken met het oog op een

onderzoek ten gronde in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Zulks zou immers volledig indruisen tegen de essentie van het bepaalde in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, dat erin is gelegen dat de gemachtigde van de staatssecretaris de herhaalde asielaanvraag niet in aanmerking neemt wanneer hij vaststelt dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, en dat zijn bevoegdheid hiermee is uitgeput zodat de herhaalde asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verklaringen die de verzoeker aflegde ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag wel degelijk werden overgemaakt aan de commissaris-generaal (administratief dossier, brief d.d. 9 mei 2011). De kritiek omtrent de schending van artikel 51/10, tweede lid van de vreemdelingenwet is ongegrond. Voor het overige kan worden verwezen naar punt 3.7, waar reeds werd geoordeeld dat de verzoeker geen machtsoverschrijding aantoont.

3.12. Tot slot voert de verzoeker ook een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij meent dat hij als gevolg van de bestreden beslissing naar Mosul, Irak zal worden teruggestuurd, wat onbetwist een oorlogsgebied uitmaakt.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

In de mate waarin de verzoeker betoogt dat artikel 3 van het EVRM is geschonden nu hij ingevolge de bestreden beslissing is verplicht terug te keren naar Irak, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding van de verzoeker naar het land van herkomst inhoudt, doch hem enkel verplicht het grondgebied te verlaten. De verzoeker gaat dan ook uit van de verkeerde premisse dat hij als gevolg van de bestreden beslissing terug zal worden gestuurd naar Irak.

De Raad merkt voorts op dat de verzoeker om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu beperkt de verzoeker zich tot de loutere stelling dat Mosul onbetwist een oorlogsgebied uitmaakt, hij brengt echter geen enkel begin van bewijs aan dat aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het arrest nr. 51 970 van 29 november 2010 heeft geoordeeld dat verzoekers kennis over Mosul dermate ontoereikend is dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Mosul. Derhalve kan de verzoeker niet voorhouden dat de uitvoering van de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM aangezien niet kan worden aangenomen dat de verzoeker zal gerepatriëerd worden naar een plaats waarvan hij niet kan aannemelijk maken dat hij daarvan afkomstig is. De verwijzing naar de oorlogssituatie in Mosul wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

Met zijn betoog toont de verzoeker bijgevolg niet aan dat de thans bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt.

3.13. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE